

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Κάποια νύχτα χωρίς φεγγάρι, μιά νύχτα σκοτεινή σαν τὸ καλυμαῦχι τοῦ δεσπότη καὶ βουβή σαν τὸν δικαστὴ ὅταν λιάζεται στὸν ἥλιο, τρία διαβολόπαιδα τοῦ χωριοῦ ἀποφάσισαν νὰ πάνε νὰ κλέψουνε τὰ μύγδαλα ἀπὸ τὴ μυγδαλιά τοῦ παπα-Δημήτρη.

— Γιὰ κυττάξετε, ἔλεγαν, κοντεύει νὰ σπάση ἀπὸ τὸν πολὺ καρπὸ! Γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ τὴν... ξαλαφρώσουμε.

Σὰν φτάσανε στὴν μυγδαλιά, οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἀνεβήκανε ἀπάνω κι' ὁ τρίτος, κάτω στῆς μάντρας τὴ γωνιά, φύλαγε «καραοῦλι».

Μὰ μόλις εἶχαν ἀρχίσει τὸ ξεφορτωμα τῆς... παραφορτωμένης μυγδαλιάς, ἀκούσανε θήματα στὸ περιβόλι.

— Καποῦς ἐρχεται, εἶπε σιγὰ τὸ «καραοῦλι».

— Κάτου, γρήγορα!...

— Σταθῆτε! Σταθῆτε, τοὺς ξανάπε πάλι. Δὲν εἶνε τίποτα! Μὴν κατεβαίνετε. Εἶν' ὁ γαῖδαρος τοῦ παπα.

— Ὡχ, ἀδερφέ, μᾶς ἔκοψες τὸ αἷμα! τοῦ φώναξαν οἱ δυὸ σύντροφοὶ τοῦ πού ἦσαν ἀπάνω στὴ μυγδαλιά, καὶ ξανάρχισαν τὸ ξεφορτωμα.

Μὰ ξαφνικά, γυρίζει τὸ «καραοῦλι», βλέπει πίσω του, κι' ἀντικρῶζει νὰ πλησιάσῃ ὁ παπᾶς.

— Πίσω μου σ' ἔχω... σατανᾶ!

Τάχασε. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Νὰ φωνάξῃ; Θὰ τὸν ἀκουγε ὁ παπᾶς.

Τρέχει κατὰ τὴ μυγδαλιά καὶ λέει σιγὰ-σιγὰ στοὺς συντρόφους τοῦ πού μόλις τὸν ἀκούγαν:

— Παιδιά, σοῦτ!... Τιμουδιά!... Ἐρχεται ὁ παπᾶς. Μὴν κουνηθῆτε πειὰ κι' ἀφήστε ἐμένα νὰ τὰ θγάλω πέρα.

Καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα σχῖνο. Καθὼς προχωροῦσε ὁ παπᾶς σιγὰ σιγὰ, ἀκούει ἕνα γέλιο καταχθόνιο, διαβολικό.

— Χά, χά, χά, χού, ου, ου.

Ὁ παπᾶς στάθηκε καὶ σταυροκοπήθηκε.

— Χά, χά, χά, χού, χά! Θὰ σὲ φάω! φώναξε τὸ караοῦλι.

— Ὁ Τρισκατάρατος θὰ εἶνε! ψιθύρισε ὁ παπᾶς.

— Θὰ σὲ φάω!

Ὁ παπᾶς ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ ἔπεσε ξερός.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ χωρικοὶ τὸν βρήκαν ξερὸν ἀκόμα καὶ τὸν φέραν σπίτι του.

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ὅπως σὰς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε! Ὁ Τρισκατάρατος σωστός... φώναξε ὁ παπᾶς μόλις συνῆρθε.

Ἀμέσως ὁ κόσμος πῆγε νὰ δῇ τὴ μυγδαλιά καὶ τὴ βρῆκε στρωμένη μύγδαλα ἀπὸ κάτω.

— Κανεῖς νὰ μὴ τὰ πειράξῃ, τοὺς φώναξε ὁ παπᾶς. Αὐτὰ εἶνε ἔργα τοῦ Σατανᾶ. Αὔριο τὴν κόβω ἐγὼ τὴ μυγδαλιά.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς κλέφτες στὸ σπίτι τοῦ παπα.

— Παπούλη! Παπούλη, τοῦ λέει, χθὲς

τὸ βράδυ καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὴ μυγδαλιά σου, βγῆκε ἕνας ἄνθρωπος, πού εἶχε μαλλιά σαν τὸ τραγί, καὶ μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ...

— Τί εἶπε, θρέ; ρώτησε ὁ παπᾶς.

— Εἶπε, «ἀλλοίμονο, ἀλλοίμονο σὲ κείνον πού θὰ κόψῃ τὴ μυγδαλιά!» Ἔλεγε πὼς εἶνε δική του καὶ γελοῦσε, νὰ ἔτσι: «Χά, χά, χά, χού, χά!...»

Τὴν ἄλλη ἡμέρα πάλιν τὸ χωριὸ ἀνάστατο. Πῆγε στὸν παπα κι' ὁ δεῦτερος μυγδαλοκλέφτης καὶ τοῦ εἶπε τὸ ἴδιο.

— Χριστέ μου, βοήθησέ με! σταυροκοπήθηκε ὁ παπᾶς.

— Μπάρμπα-παπα, Μπάρμπα-παπα! Τὸ καὶ τὸ, ἕνας διάολος στὴ μυγδαλιά σου.

Ὁ παπᾶς φοβήθηκε, ἀποφάσισε νὰ μὴ τὴν κόψῃ τὴ μυγδαλιά κ' οἱ χωριανοὶ συμφώνησαν μαζύ του.

— Κανεῖς νὰ μὴ κόψῃ τὴ μυγδαλιά, οὔτε νὰ ζυγώσῃ ἐκεῖ, οὔτε μύγδαλο νὰ φάῃ. Εἶνε τοῦ Σατανᾶ.

— Τοῦ Ἄντιχριστοῦ ἡ μυγδαλιά αὐτὴ ἐστὶ! συνεπλήρωσε κι' ὁ δάσκαλος.

Γι' αὐτὸ κάθε χρόνο φορτωμένη μύγδαλα ἡ μυγδαλιά τοῦ κάκου περιμένει νὰ τὴν ξεφορτώσουν.

Γιὰ μιά θραυὰ ὅμως χάνονται ὅλα τὰ μύγδαλά της.

— Τὰ μάζεψεν ὁ διάβολος! λένε ὁ παπᾶς κ' οἱ χωρικοί. Καὶ σταυροκοπιοῦνται.

Καὶ ἔτσι γιὰ χρόνια ἀρκετὰ οἱ τρεῖς μικροὶ Σατανᾶδες ἔτρωγαν μοναχοὶ τὰ μύγδαλα τοῦ παπα.

Ἡ ἱστορία εἶνε ἀληθινή.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐκείνους Σατανᾶδες μεγάλωσε, ἐτράνεψε καὶ ἔγινε καὶ ὑπουργὸς στὴν Ἑλλάδα.

Τώρα πολλὲς φορές τ' ἀπόγευμα, τὸν βλέπεις νὰ πίνῃ καφέ — τέως πλέον ὑπουργὸς — στοῦ Ζαχαράτου, νὰ διηγῆται τὴν παραπάνω ἱστορία του καὶ νὰ γελάῃ μὲ τὴν καρδιά του.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Δύο γέροι Ἑβραῖοι συζητοῦν περὶ σελήνης καὶ ἡλίου.

— Ἡ σελήνη, λέει ὁ ἕνας εἶνε πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἄς λένε ὅ,τι θέλου.

— Πῶς;

— Ἡ σελήνη μᾶς φωτίζει τὴ νύχτα, πού ἔχει σκοτάδι, ἐνῶ ὁ ἥλιος μᾶς φωτίζει τὴν ἡμέρα, πού δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ φῶς.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ
ΤΟΥ ΛΙΣΩΠΟΥ

ΛΕΑΙΝΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Ἡ ἀλεπού, μιά λέαινα, χλεύαζε καὶ γελοῦσε,

πὼς ἕνα μοναχὰ παιδί κάθε φορά γεννοῦσε.

Κ' ἡ λέαινα περήφανα τῆς λέει καὶ με (καμάρι:

«Ἐνα, μὰ λεοντάρη!...»

ΕΡΙΦΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Σὲ μιά στέγη ἕνας τράγος ἀρχίζει κάποιον λύκο, στὴ στράτα, νὰ βρίζῃ

κι' ἀπαντώντας ἐκεῖνος τοῦ λέγει: «Δὲν μὲ βρίζεις ἐσύ, ἀλλ' ἡ στέγη!...»

Μετάφρ. ΑΓΓΕΛΗ

